

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krystyna Bednarczyk

w sprawie z wniosku H. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu opieki nad chorym dzieckiem,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 18 marca 2005 r.,
na skutek kasacji wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w R.
z dnia 24 listopada 2004 r., sygn. akt III AUa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni H. P. wniosła kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R. z dnia 24 listopada 2004 r. III AUa .../04 w sprawie o wcześniejszą emeryturę przyznaną na podstawie § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1998 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz. U. Nr 28, poz. 149 ze zm.), do której prawa następnie odmówiono w wyniku ponownego ustalenia prawa do świadczeń na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353). Kasację oparła na obu podstawach wymienionych w art. 393¹ k.p.c. i wskazała następujące okoliczności uzasadniające jej rozpoznanie: 1. „zaskarżony wyrok został wydany z

naruszeniem art. 379 pkt 5 k.p.c. w związku z naruszeniem przez organ rentowy na etapie wznawiania postępowania z urzędu w trybie art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a.", 2. „potrzeba rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie czy istniejąca w sprawie, jeszcze przed wydaniem decyzji pierwszorzadowej przez ZUS dokumentacja medyczna w postaci Karty Historii Choroby nie wymagana do przedłożenia przez skarżącego, na której oparto zaświadczenie lekarskie dołączone do wniosku emerytalnego jest, jak obecnie utrzymuje organ rentowy ujawnioną obecnie dokumentacją, czy też dokumentacją już istniejącą w chwili ustalenia przez ZUS prawa do emerytury w świetle w/w Uchwały SN z dnia 5.06.2003 r. sygn. Akt III UZP 5/03", 3. „potrzeba wykładni przepisów prawnych z uwagi na ujawniające się rozbieżności w orzecznictwie sądów”.

Oceniając podstawy uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania lub odmowę takiego przyjęcia Sąd Najwyższy zważył, co następuje. Zgodnie z art. 393 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów albo kasacja jest oczywiście bezzasadna. Z mocy art. 393 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy nie może odmówić przyjęcia kasacji jeżeli zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo albo gdy zachodzi nieważność postępowania.

Przy przedstawieniu okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji skarżąca nie używając określenia „nieważność postępowania” powołała się na naruszenie art. 379 pkt 5 k.p.c., stanowiącego o nieważności postępowania. Jednakże z uzasadnienia naruszenia tego przepisu wynika wprost, że nie chodzi o nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, a tylko nieważność postępowania sądowego jest przedmiotem regulacji art. 379 k.p.c. Natomiast naruszenie przepisów w postępowaniu przed organem rentowym nie uzasadnia zarzutu nieważności postępowania. Podniesienie zarzutu nieważności postępowania przed organem rentowym nie jest przeszkodą do odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania.

W sprawie nie występuje także istotne zagadnienie prawne. Sformułowane w kasacji pytanie nie dotyczy kwestii prawnej lecz oceny

konkretnych dokumentów będących podstawą ustaleń faktycznych. Nie istnieje również potrzeba wykładni prawa. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r. III UZP 5/03 stwierdzającą, że odmienna ocena dowodów dołączonych do wniosku nie daje organowi rentowemu podstawy do wszczęcia postępowania o ponowne ustalenie prawa do świadczeń. Podstawą rozstrzygnięcia nie było odmienne stanowisko prawne Sadu Apelacyjnego lecz ustalenia faktyczne w konkretnej sprawie, pozwalające na stwierdzenie, że istniały inne niż odmienna ocena dowodów okoliczności, uzasadniające ponowne ustalenie prawa do świadczeń. Powoływanie się na rozbieżności w orzecznictwie sądów w sprawach o odmiennym stanie faktycznym nie jest podstawą do przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 393 § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.